

Opinia Europejskiego Komitetu Regionów – Plan działania UE na rzecz rolnictwa ekologicznego

(2022/C 97/07)

Sprawozdawca: Uroš BREŽAN (SL/Zieloni), burmistrz Tolmina**ZALECENIA POLITYCZNE**

EUROPEJSKI KOMITET REGIONÓW

1. Przyjmuje plan działania UE na rzecz rolnictwa ekologicznego z zadowoleniem i popiera przyjęte w nim całościowe podejście, które opiera się na trzech filarach, a mianowicie ma na celu pobudzanie popytu i produkcji oraz zwiększenie wkładu rolnictwa ekologicznego w podejmowanie wyzwań związanych ze zrównoważonym rozwojem i ochroną środowiska.
2. Uważa, że rolnictwo ekologiczne dzięki swoim pozytywnym skutkom dla środowiska i klimatu pod względem lepszej sekwestracji dwutlenku węgla i poprawy stanu gleby, dobrostanu zwierząt i ochrony różnorodności biologicznej przyczyni się do realizacji celów Europejskiego Zielonego Ładu oraz celów strategii UE „Od pola do stołu” i strategii na rzecz bioróżnorodności.
3. Wśród tych celów z zadowoleniem przyjmuje ambitny ogólnounijny cel określony w strategii „Od pola do stołu”, aby do 2030 r. osiągnąć stosowanie praktyk ekologicznych na 25 % powierzchni użytków rolnych, i oczekuje, że KE dokona w tym zakresie oceny skutków. Proponuje ustanowienie wiążących celów krajowych, aby uwzględnić różnorodność rolnictwa w poszczególnych krajach europejskich i ich regionach.
4. Ubolewa, że WPR nie jest w pełni spójna z celami planu działania UE na rzecz rolnictwa ekologicznego, a także z celami Zielonego Ładu, strategii UE „Od pola do stołu” i strategii UE na rzecz różnorodności biologicznej i nie przynosi wystarczających korzyści rolnikom, którzy podejmują dodatkowe wysiłki w celu przeprowadzenia transformacji ekologicznej w swoich gospodarstwach, na przykład poprzez wykorzystanie swoich gruntów do celów rolnictwa ekologicznego.
5. Przyjmuje z zadowoleniem fakt, że spośród ośmiu rodzajów interwencji związanych z rozwojem obszarów wiejskich zaproponowanych w ramach nowej WPR na lata 2023–2027 znajdują się płatności z tytułu zobowiązań środowiskowych, klimatycznych i innych zobowiązań w dziedzinie zarządzania; tego rodzaju interwencje są obowiązkiem państw członkowskich, które będą musiały przeznaczać co najmniej 30 % środków EFRROW na interwencje związane z celami środowiskowymi i klimatycznymi. Ten rodzaj obejmuje również rolnictwo ekologiczne, które w związku z tym będzie mogło być finansowane zarówno w ramach ekoprogramów, jak i zobowiązań rolno-środowiskowo-klimatycznych w drugim filarze lub w ramach obu tych programów.
6. Zadanie polegające na tym, aby do 2030 r. osiągnąć stosowanie praktyk ekologicznych na 25 % powierzchni użytków rolnych, powinno być spójne z realiami produkcji w regionach i zostać wypełnione za pomocą narzędzi polityki, które wspierają wyważony rozwój zarówno produkcji ekologicznej, jak i popytu i są odpowiednio wdrażane na szczeblu unijnym, krajowym, regionalnym i lokalnym.
7. Uważa, że należy się skupić m.in. na pobudzaniu podaży przy jednoczesnym stymulowaniu popytu na produkty ekologiczne dzięki podnoszeniu świadomości zalet tych produktów i zwiększaniu zaufania konsumentów do logo produkcji ekologicznej.
8. Z zadowoleniem przyjąłby bardziej konkretne środki i wsparcie w opracowywaniu działań na rzecz rolnictwa ekologicznego na obszarach wiejskich, mające na celu promowanie równiejszego dostępu i bardziej wyrównanych dochodów kobiet i mężczyzn w tym sektorze oraz zachęcanie i przyciągnięcie młodych rolników.
9. Ubolewa nad brakiem specjalnego budżetu na każdą inicjatywę i wnosi, aby konsekwentnie wykorzystano w tym celu różne dostępne instrumenty finansowe wspierające realizację planu działania na szczeblu unijnym i krajowym, mianowicie takie jak LEADER/RLKS, unijna polityka promocyjna i program „Horyzont Europa”. Ponadto apeluje, aby plan był lepiej finansowany za pomocą uzupełniających funduszy unijnych, krajowych, regionalnych i lokalnych.
10. Zwraca uwagę na przypadek regionów najbardziej oddalonych, które ze względu na swoją specyficzną sytuację borykają się z poważnymi ograniczeniami w rozwoju produkcji ekologicznej. Należy zatem zająć się nimi za pomocą specjalnych środków, idących w parze z dodatkowym finansowaniem.

11. Wyraża zadowolenie, że Komisja Europejska zamierza organizować coroczny ogólnounijny Dzień Rolnictwa Ekologicznego.
12. Popiera propozycję, aby uwzględnić od samego początku działania w zakresie monitorowania i oceny, oceniać wdrażanie planu działania, zwiększyć intensywność gromadzenia danych rynkowych oraz rozszerzyć analizę prowadzoną przez Europejskie Centra Monitorowania Rynku na produkty ekologiczne.
13. Wzywa państwa członkowskie do przyjęcia krajowych planów działania w zakresie produkcji ekologicznej w celu sprostania swoistym wyzwaniom tak na szczeblu krajowym, jak i lokalnym. Plany te powinny być wynikiem otwartego i demokratycznego, opartego na podejściu oddolnym procesu konsultacji z udziałem wszystkich zainteresowanych stron, zwłaszcza rolników i stowarzyszeń ekologicznych, władz lokalnych i regionalnych, przedstawicieli konsumentów i branży hotelarsko-gastronomicznej.
14. Z zadowoleniem przyjmuje, że w planie działania na rzecz produkcji ekologicznej po raz pierwszy wspomina się o rzeczywistych kosztach żywności oraz że Komisja zamierza przeprowadzić na ich temat badanie, co ma kluczowe znaczenie dla wspierania przejścia na bardziej sprawiedliwy i zrównoważony system żywnościowy. Badanie powinno przyczynić się do uznania wartości rolnictwa ekologicznego w wytwarzaniu dóbr publicznych.
15. Zaznacza, że pozostałości pestycydów są niemal wszechobecne w środowisku i potencjalnie mogą również wpływać na produkty ekologiczne. Skoro rolnicy ekologiczni gwarantują wysokie normy środowiskowe produkcji, wobec tego nie można ich obciążać ryzykiem, za które nie są odpowiedzialni. Dlatego KR zwraca uwagę, że podejście zakładające zerową tolerancję dla pozostałości pestycydów w produktach ekologicznych poważnie zaszkodziłoby sektorowi.
16. Sugeruje, aby w celu rozwiązania tego problemu Komisja Europejska:
  - przedstawiła inicjatywy zmierzające do uproszczenia udzielania zezwoleń na substancje czynne i środki ochrony roślin odpowiednie do rolnictwa ekologicznego, w przypadku gdy są one bezpieczne dla przyrody, środowiska i człowieka, oraz zwróciła szczególną uwagę na produkcję w regionach najbardziej oddalonych, gdyż w większości z nich różni się ona pod względem wielkości i specyfiki od rolnictwa na kontynencie,
  - sprzyjała dalszej harmonizacji sposobu postępowania z wynikami analiz pozostałości pestycydów, uwzględniając wszystkie zalety i wady różnych podejść przyjętych przez państwa członkowskie,
  - propagowała analizy i badania nad nowymi środkami ochrony roślin zgodnymi z produkcją ekologiczną.
17. Zachęca państwa członkowskie do zbadania, jak można wdrożyć zasadę „zanieczyszczający płaci”, tak aby rolnicy ekologiczni otrzymywali odszkodowanie za utratę dochodów wynikającą z przypadkowego zanieczyszczenia ich ekologicznych produktów.

Rola władz lokalnych i regionalnych we wdrażaniu i ocenie planu działania

18. Zwraca uwagę, że władze lokalne i regionalne są najlepiej przygotowane do tego, by poznawać i zaspokajać rzeczywiste potrzeby lokalnych sektorów produkcji ekologicznej. Dlatego też z myślą o osiągnięciu celów nowego planu działania w zakresie produkcji ekologicznej należy je ściśle zaangażować zarówno w jego realizację, jak i ocenę.
19. Wskazuje, że władze lokalne i regionalne odgrywają kluczową rolę we wspieraniu organizowania sektora ekologicznego pod względem produkcji, logistyki i handlu, w ułatwianiu nawiązywania zorganizowanej współpracy między producentami a konsumentami, podnoszeniu świadomości na szczeblu lokalnym, informowaniu konsumentów o pozytywnym wpływie rolnictwa ekologicznego oraz w opracowywaniu programów edukacyjnych dla przedszkoli i szkół.
20. Zaznacza, że władze lokalne i regionalne od dawna angażują się we wspieranie rozwoju rolnictwa ekologicznego, w szczególności poprzez zarządzanie regionalnymi programami rozwoju obszarów wiejskich i ich wdrażanie.
21. Wyraża ubolewanie z powodu ograniczonego zaangażowania tych władz w realizację poprzedniego planu działania na rzecz rolnictwa ekologicznego, którego cele nie zostały osiągnięte, jak to wykazano w przeglądzie śródkosowym przeprowadzonym przez Europejski Komitet Regionów.
22. Wzywa Komisję Europejską do utworzenia platformy monitorującej i oceniającej wdrażanie planu działania, skupiającej wszystkie zainteresowane strony, w szczególności zaś przedstawicieli władz lokalnych i regionalnych.
23. Podkreśla, że w przypadku zaangażowania władz lokalnych i regionalnych konieczne jest zastosowanie podejścia uwzględniającego konkretny obszar, zgodnie z zasadami agendy terytorialnej 2030, aby uwzględnić różnorodne potrzeby obszarów wiejskich, podmiejskich i miejskich w całej Europie.

24. Zaleca, aby władze lokalne i regionalne zajmowały się koordynacją między wszystkimi poziomami administracji oraz zapewnianiem dobrego zarządzania. Kluczowe znaczenie ma wspieranie działań przekrojowych na szczeblu lokalnym, a także włączenie wszystkich lokalnych zainteresowanych stron związanych z sektorem ekologicznym.

25. Wnosi, aby Komisja położyła większy nacisk na ochronę zasobów wodnych, i nawołuje do wymiany doświadczeń w celu zachęcenia władz lokalnych i regionalnych do stosowania tych dobrych praktyk.

Promowanie konsumpcji

26. Z zadowoleniem przyjmuje uznanie biookręgów za skuteczne narzędzia rozwoju obszarów wiejskich i pochwała zamiar Komisji, by wspierać ich rozwój i wdrażanie w państwach członkowskich.

27. Zaleca, aby Komisja w realizację tej inicjatywy włączyła samorzady lokalne i regionalne.

28. Zwraca uwagę, że biookreśli stanowią doskonałą sposobność dla władz lokalnych i regionalnych do wspierania rozwoju zrównoważonych systemów żywnościowych w oparciu o współpracę między rolnikami, obywatelami/konsumentami, lokalnymi organami administracji publicznej, stowarzyszeniami oraz przedsiębiorstwami sektora handlu, turystyki i kultury, postępującymi zgodnie z zasadami i metodami produkcji i konsumpcji ekologicznej.

29. Podkreśla, że zintegrowane i wielofunkcyjne podejście dotyczące biookręgów przynosi też ogromne korzyści w kategoriach zrównoważenia środowiskowego, gospodarczego i społecznego.

30. Wzywa zatem samorzady lokalne i regionalne, aby zaangażowały się w tworzenie biookręgów, wspierając rozwijanie inicjatyw oddolnych, które mogą przyczynić się do rozwoju obszarów wiejskich i zwiększenia konsumpcji lokalnych produktów ekologicznych.

31. Zaleca, aby Komisja Europejska przyjęła wspólne ramy i wytyczne na poziomie UE w celu zagwarantowania zharmonizowanego wdrażania biookręgów na szczeblu państw członkowskich, dbając o zachowanie ich specyfiki oraz zintegrowanego i wielofunkcyjnego charakteru, tak aby cały proces został uwieńczony sukcesem.

32. Zaleca Komisji Europejskiej, aby utworzyła sieć biookręgów na szczeblu UE z myślą o zapewnieniu wszystkim takim okręgom wsparcia i wspólnych usług.

33. Zaleca władzom lokalnym i regionalnym, by stymulowały lokalną konsumpcję produktów ekologicznych za pomocą własnego, krajowego i unijnego wsparcia finansowego dla rynków lokalnych i dla sprzedaży bezpośredniej, a także za pośrednictwem kampanii informacyjnych i komunikacyjnych na temat istniejących rynków i zarejestrowanych podmiotów mogących prowadzić sprzedaż bezpośrednią.

34. Podkreśla korzyści żywieniowe i środowiskowe związane ze spożywaniem żywności ekologicznej i wzywa do zajęcia się kwestią dostępności konsumpcji produktów ekologicznych, zarówno pod względem przystępności cenowej, jak i dostępności produktów ekologicznych w punktach sprzedaży łatwo dostępnych dla konsumentów, tak aby umożliwić wszystkim zakup żywności ekologicznej.

35. Z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie budżetu UE na promocję produktów ekologicznych i wzywa Komisję do utrzymania go w kolejnych latach.

36. Odnośnie do bieżącego przeglądu polityki promocyjnej Unii Europejskiej zaleca, aby Komisja przyznała pierwszeństwo produktom ekologicznym produkowanym w UE, od surowców rolnych po przetwórstwo.

37. Proponuje, aby poprawić unijne logo produkcji ekologicznej, dodając pod zielonym liściem słowa „EU organic” [„Ekologiczne z UE”] oraz umożliwiając wskazanie tam regionu produkcji w celu zwiększenia rozpoznawalności wśród konsumentów.

38. Pozytywnie ocenia propozycję, aby rozważyć możliwość znakowania dotyczącego dobrostanu zwierząt w ramach strategii „Od pola do stołu”, i wnosi o przyspieszenie tego procesu, uważa bowiem, że jasne, ustandaryzowane i obowiązkowe etykietowanie metody chowu mogłoby zachęcić konsumentów do kupna produktów ekologicznych.

39. Wyraża zadowolenie, że Komisja zamierza promować stołówki ekologiczne oraz przeanalizować i zwiększyć stosowanie kryteriów zielonych zamówień publicznych, oraz przyjmuje z aprobatą cel, jakim jest ustanowienie minimalnych obowiązkowych kryteriów dotyczących zrównoważonych zamówień na żywność w celu promowania zdrowej i zrównoważonej diety. Może zaistnieć potrzeba zmiany ram regulacyjnych dotyczących zamówień publicznych, aby organy zamawiające mogły w większym stopniu wymagać stosowania lokalnie produkowanej żywności i zwiększyć jej udział. Szczególną uwagę i wsparcie należy skierować na rozwój krótkich łańcuchów dostaw w regionach najbardziej oddalonych.

40. Proponuje, aby szkoły i instytucje edukacyjne oferowały uczniom produkty ekologiczne, co przyczyniłoby się od wczesnych lat do rozwijania zdrowych nawyków żywieniowych, a przez to ułatwiłoby podnoszenie świadomości na temat znaczenia lokalnej, tradycyjnej i zdrowej żywności.

41. Akcentuje rolę samorządów lokalnych i regionalnych w sprzyjaniu powszechniejszemu wprowadzaniu lokalnych i regionalnych produktów ekologicznych do zamówień publicznych na żywność, w przyczynianiu się do informowania i edukowania obywateli oraz w zwiększaniu świadomości konsumentów i ich zaufania do produkcji ekologicznej. Za pomocą zamówień publicznych samorządy mogą rozwijać długoterminowe partnerstwa z lokalnymi producentami ekologicznymi i zachęcać rolników konwencjonalnych do przechodzenia na produkcję ekologiczną.

42. Zwraca uwagę, że władze lokalne i regionalne borykają się z kilkoma przeszkodami utrudniającymi zaopatrywanie stołówek publicznych w lokalne i regionalne produkty ekologiczne – są to: przeszkody logistyczne, a mianowicie brak przystosowanych pomieszczeń; bariery strukturalne takie jak potrzeba zorganizowania rynku i wzmocnienia łańcucha dostaw w celu dopasowania lokalnej podaży i popytu; brak zasobów ludzkich i technicznych.

43. Zauważa, że potrzeba silnego zaangażowania politycznego na szczeblu krajowym i regionalnym, aby zachęcić do właściwego upowszechnienia żywności ekologicznej w publicznych i prywatnych stołówkach, cateringu i restauracjach.

44. Sugeruje, że na szczeblu UE można by opracować wspólne kryteria, które służyłyby jako najlepsze praktyki w celu ustanowienia odpowiednich zasad kontroli dla publicznych stołówek.

45. Zauważa, że wzrost popytu sprzyja rozwojowi produkcji regionalnej, toteż apeluje, aby wprowadzono oznakowanie stołówek i restauracji, tak w sektorze publicznym, jak i prywatnym, określające minimalny udział procentowy zdrowych, ekologicznych i lokalnie wyprodukowanych środków spożywczych wykorzystywanych w procesach produkcji.

46. Wnosi, aby państwa członkowskie i władze lokalne i regionalne sprawdziły swoje przepisy dotyczące zamówień publicznych i budżetu, tak aby zagwarantować, że produkty ekologiczne wykorzystywane w publicznych stołówkach będą certyfikowane.

47. Dostrzega, że władzom lokalnym i regionalnym wciąż brakuje wiedzy na temat możliwości związanych z zielonymi zamówieniami publicznymi, i zachęca je, aby pokonały barierę w postaci kryterium ceny i zastosowały kryteria zrównoważonego rozwoju.

48. Proponuje utworzenie wspólnej platformy UE dla producentów ekologicznych z państw członkowskich, która ułatwiłaby m.in. wymianę dobrych praktyk, zrozumienie przepisów UE, szkolenia, wydarzenia i możliwości partnerstwa w ramach projektów.

49. W związku z tym podkreśla, że należałoby stworzyć odpowiedni program szkoleń i budowania zdolności skierowany zarówno do instytucji zamawiających (krajowych, regionalnych i lokalnych), jak i producentów i przetwórców produktów ekologicznych, aby usunąć bariery strukturalne i logistyczne oraz wspierać stosowanie kryteriów zielonych zamówień publicznych.

Pobudzanie produkcji

50. Odnotowuje, że w 2019 r. w UE grunty przeznaczone na uprawy ekologiczne stanowiły około 9 % łącznej powierzchni gruntów rolnych, przy czym jedynie 64 % certyfikowanego obszaru objętego rolnictwem ekologicznym otrzymywało płatności z tytułu wsparcia na tego rodzaju rolnictwo⁽¹⁾.

51. Zwraca uwagę, że rolnictwo ekologiczne jest niedostatecznie finansowane w ramach obecnej WPR. Chociaż 8 % wszystkich gruntów rolnych w UE jest objętych rolnictwem ekologicznym, dotacje na ten rodzaj rolnictwa stanowią jedynie 1,5 % całkowitego europejskiego budżetu rolnego. Szczególną uwagę i wsparcie należy skierować na rozwój małych obszarów wiejskich i regionów słabiej rozwiniętych, gdzie głównym sektorem gospodarki jest działalność rolnicza.

52. Podkreśla, że aby do 2030 r. można było w UE potroić powierzchnię gruntów objętych rolnictwem ekologicznym, konieczne jest zwiększenie o trzy do pięciu razy wydatków z tytułu WPR na rolnictwo ekologiczne, co oznacza, że do 15 % wydatków w ramach WPR należy przeznaczyć na sektor ekologiczny⁽²⁾.

⁽¹⁾ Organizacja patronacka IFOAM Organics Europe.

⁽²⁾ Tamże.

53. Zwraca jednak uwagę z ubolewaniem, że osiągnięte porozumienie w sprawie następnej WPR nie jest ambitne, jeśli chodzi o wsparcie finansowe dla rolnictwa ekologicznego.

54. Z niepokojem zauważa, że, biorąc pod uwagę ogólnounijne cele, które należy osiągnąć odnośnie do rolnictwa ekologicznego, niektóre dostępne projekty krajowych planów strategicznych WPR nie zapewniają rolnikom ekologicznym odpowiednich dotacji w porównaniu z poprzednim okresem programowania.

55. Zaleca, aby państwa członkowskie i władze lokalne i regionalne w swoich planach strategicznych nadały priorytet zaspokojeniu szczególnych potrzeb regionalnego i lokalnego sektora ekologicznego i zapewniły odpowiednie wsparcie finansowe na ten cel.

56. Zaleca, aby Komisja dokładnie oceniła przedłożone przez państwa członkowskie krajowe plany strategiczne w celu monitorowania, czy przyczynią się one do osiągnięcia celu, jakim jest przeznaczenie 25 % powierzchni użytków rolnych na rolnictwo ekologiczne do 2030 r.

57. Popiera podejście polegające na tym, aby w ramach nowej WPR oceniać szczególnie warunki i potrzeby państw członkowskich (zwłaszcza trudne warunki produkcji w regionach najbardziej oddalonych) w zakresie rozwoju sektora ekologicznego oraz zapewniać, aby państwa członkowskie jak najlepiej wykorzystały możliwości stwarzane przez nową WPR w celu wspierania krajowego sektora ekologicznego. Komisja powinna zwrócić szczególną uwagę na wspieranie państw członkowskich i regionów pozostających w tyle, a zarazem udzielać dalszych wskazówek tym, które już wnoszą wkład w osiągnięcie celu 25 %. Każde państwo członkowskie powinno przyczynić się do osiągnięcia wspólnego celu do 2030 r.

58. Zaleca, aby państwa członkowskie i władze lokalne i regionalne silniej włączyły rolnictwo ekologiczne do programów kształcenia i do oferty studiów rolniczych oraz opracowały materiały dydaktyczne i szkolenia w zakresie rolnictwa ekologicznego, uwzględniające potrzeby produkcji podstawowej oraz wytwarzania i przetwórstwa.

59. Zaleca, by władze lokalne i regionalne przyspieszyły tempo przechodzenia na rolnictwo ekologiczne, zapewniając wsparcie i doradztwo w zakresie tworzenia, przekształcania lub przekazywania gospodarstw wybierających rolnictwo ekologiczne.

60. Podkreśla znaczenie rozwoju ekologicznego przemysłu rolnego na szczeblu regionalnym i lokalnym dla utrwalenia wzrostu produkcji podstawowej. Promowanie krótkich łańcuchów dostaw żywności może przynieść korzyści zarówno rolnikom ekologicznym, jak i konsumentom: zmniejsza się dzięki temu koszty transportu i zwiększa zrównoważoność, a jednocześnie rozwija gospodarkę wiejską, zapewniając wartość dodaną na obszarze produkcyjnym.

61. Zaleca wobec tego, aby państwa członkowskie i władze lokalne i regionalne przewidziały konkretne środki dla podmiotów zajmujących się przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu żywności ekologicznej, tak aby ułatwić harmonijny rozwój produkcji i stworzyć sprzyjające otoczenie dla krótkich łańcuchów dostaw we wszystkich regionach. Tak więc sugeruje, aby:

- pobudzać przemysł rolny o małej skali związany z gospodarstwem,
- zwiększyć liczbę mobilnych urzędzeń przetwórczych dla małych gospodarstw (rzeźnie, zakłady przetwórcze, młyny itp.) i zachęcać do wspólnego korzystania z urzędzeń przetwórczych na szczeblu lokalnym w celu pokonania barier prawnych tworzonych przez normy BHP oraz normy zdrowia zwierząt,
- sprzyjać zaangażowaniu spółdzielni rolniczych we wprowadzanie do obrotu i przetwarzanie produktów ekologicznych, w tym ich udziałowi w zamówieniach publicznych na żywność.

62. Uwypukla znaczenie, jakie dla osiągnięcia celu dotyczącego 25 % mają: organizacja gospodarcza, skuteczne narzędzia regulacji rynku i finansowanie organizacji producentów. Na przykład aby zapewnić producentom stabilny dochód minimalny, należy im przyznać minimalną cenę przekraczającą średnią cenę produkcji w rolnictwie ekologicznym. W przypadku braku równowagi na rynku, gdy wzrost popytu nie nadąża za wzrostem podaży, Komisja powinna być uprawniona do uruchomienia specjalnego mechanizmu interwencji publicznej odnośnie do produktów ekologicznych.

63. Zauważa, że rosnąca nieuczciwa konkurencja ze strony produktów ekologicznych spoza UE może osłabić sektor, i zaleca, aby Komisja Europejska zagwarantowała sprawiedliwy charakter, równowagę i przejrzystość handlu. Wzywa do wymagania wzajemności w zakresie obowiązków i zasad produkcji ekologicznej produktów wwożonych do UE w celu zapewnienia równego traktowania i skutecznej ochrony konsumentów europejskich. Z tych samych powodów to samo powinno mieć również zastosowanie do akwakultury w celu rozszerzenia ochrony środowiska i zrównoważonego zarządzania oceanami i morzami na kraje nienależące do UE.
64. Zaleca Komisji Europejskiej, by wsparła uruchomienie wspólnej platformy UE, która ułatwiłaby lokalnym rolnikom ekologicznym import i eksport poprzez rozwój usług w zakresie sprzedaży cyfrowej i elektronicznej w UE oraz poprzez oferowanie wsparcia w zakresie logistyki i udanych partnerstw w tej dziedzinie.
65. Zaleca państwom członkowskim wprowadzenie systemu bonus-malus jako elementu ekoprogramów nowej WPR, zgodnie ze swoją wcześniejszą opinią w sprawie agroekologii.
66. Zauważa, że nowe rozporządzenie UE w sprawie produkcji ekologicznej wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2022 r. i przyniesie istotne zmiany w niektórych sektorach tej produkcji. Dla jego pomyślnego wdrożenia zasadnicze znaczenie ma równowaga między harmonizacją na szczeblu UE a dostosowaniem na szczeblu regionalnym, bez stosowania odstępstw od zasad produkcji ekologicznej.
67. W związku z tym wzywa Komisję, aby monitorowała skutki nowego rozporządzenia w celu skutecznego reagowania na wszelkie trudności spowodowane zastosowaniem nowych przepisów.
68. Dostrzega dużą wagę i potencjał przejścia na metody ekologiczne w sektorze produkcji zwierzęcej.
69. Z zadowoleniem przyjmuje zamysł Komisji dotyczący wzmocnienia akwakultury ekologicznej. Sektor ten stoi w obliczu ostrej konkurencji ze strony państw trzecich, gdyż UE importuje prawie 80 % ryb spożywanych na rynku wewnętrznym⁽³⁾.
70. Zaleca zatem, aby Komisja zapewniła odpowiednie wsparcie unijnym sektorom rolnictwa ekologicznego, akwakultury ekologicznej i ekologicznej produkcji zwierzęcej i zwiększyła finansowanie badań naukowych i innowacji w zakresie tych rodzajów działalności, aby zaradzić brakowi odpowiednich środków produkcji, tj. certyfikowanych nasion ekologicznych, ekologicznej paszy białkowej i ekologicznej witaminy B, oraz zmniejszyć zależność od importu.
71. Z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji, aby zwiększyć budżet na badania naukowe i innowacje przeznaczony na rolnictwo ekologiczne w ramach programu „Horyzont Europa”, i podkreśla w szczególności, jak ważne jest, aby przewidzieć osobne zaproszenia do składania wniosków i budżety dla produkcji ekologicznej.

Bruksela, dnia 2 grudnia 2021 r.

Apostolos TZITZIKOSTAS

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Regionów

⁽³⁾ Copa-Cogeca views on *An action plan on the development of organic production* [Poglądy Copa-Cogeca na temat planu działania dotyczącego rozwoju produkcji ekologicznej].